

VII ZAKLJUČAK

Nesporno je da je medijsku scenu Srbije u poslednjih godinu dana obeležila promena fokusa i drugačiji pogled na ključne probleme sa kojima se mediji suočavaju. U 2010. godinu ušli smo sa izjavama političara da je najznačajniji problem u medijskom sektoru izostanak ili manjak odgovornosti prema javnosti i javnoj reči. U 2011. ulazimo sa nešto drugačijim izjavama, koje ne insistiraju na disciplinovanju medija, već prepoznaju potrebu za sistemskim izmenama pravnog i regulatornog okvira koje bi srpsku medijsku scenu uredile u skladu sa najvišim evropskim standardima, ali i sa potrebama srpskog medijskog tržišta i srpskog društva u celini. Ova promena fokusa, međutim, i dalje je samo verbalna. O ovome najbolje svedoče ponovljena odlaganja objavljivanja Nacrta medijske strategije koja, s jedne strane, pokazuju nedostatak regulatornog kapaciteta države, a sa druge i nespremnost da se medijska scena uredi na način koji sugeriše struka, a mimo dnevno političkih ambicija i potreba. Odlaganja za svoj rezultat imaju da situacija postaje sve složenija, da sve više medija gubi bitku sa produženom ekonomskom krizom, padom tržišta oglašavanja i činjenicom da novac za medije iz budžeta lokalnih samouprava po pravilu odlazi ili onima koji su i dalje u državnom vlasništvu, a ako ga i ostane za druge, onda su to oni koji su spremni da zarad finansijske podrške otupe kritičku oštricu.

Ono malo razloga za optimizam u 2011. godini, rezultat je činjenice da su najznačajnija medijska i novinarska udruženja uspeła da prepoznaju zajedničke interese i da su na okruglim stolovima na kojima se raspravljalo o Medijskoj studiji nastupala i konstruktivno i jedinstveno. Čini se da su po prvi put nakon više godina udruženja uspeła da izbegnu poziciju u kojoj su se u prošlosti tako često nalazila, da sada po prvi put nisu dopustila da budu dovedena pred svršen čin i bez argumenata koje bi vlast morala da sasluša.